

lumi

記憶アパート の坂下さん

อะพาร์ตเมนต์ความทรงจำ
ของคุณซากาซึตะ

อินุจึ เขียน ภัทรศ คุรุพิพัฒน์ แปล

ทุกความทรงจำที่ทั้งเจ็บปวด สับสน
และงดงามล้วนผลักดันให้เราเติบโต

Lumi[★]

Inspiring Souls

เติบโตกว่าบรรทัดที่ผ่านมา

記憶アパート
の坂下さん

อะพาร์ตเมนต์ความทรงจำ
ของคุณซากาชิตะ

Talk with Lumi

สมองของคนเราเป็นอะไรที่มหัศจรรย์มากจริงๆ ไม่ใช่แค่ใช้ในการคิดหรือควบคุมร่างกายเท่านั้น แต่ยังปกป้องเราจากเรื่องร้ายๆ ผ่านการจัดการความทรงจำอีกด้วย อย่างเช่นเมื่อเราเจอเรื่องสะเทือนใจอย่างหนักจนแทบแตกสลาย สมองจะสั่งให้เราลืมความทรงจำอันแสนเจ็บปวดนั้นไป และสร้างความทรงจำใหม่ขึ้นมาแทนที่ หรือถ้าเป็นเรื่องที่สำคัญมากๆ ต่อให้ความทรงจำอื่นๆ เลือนราง แต่เรื่องสำคัญนั้นก็ยังคงแจ่มชัดอยู่เสมอ

แต่การลืมเรื่องราวบางอย่างไปและเลือกจดจำอีกแบบแทน หรือการอยู่กับความทรงจำที่สับสนนั้นเป็นเรื่องดีจริงๆ หรือ มองในอีกมุมหนึ่ง นั่นจะเป็นการที่เราจมอยู่กับเรื่องไม่จริงไปตลอดกาลหรือไม่ การเผชิญหน้ากับความจริงบางครั้งเป็นเรื่องเจ็บปวดก็จริง แต่คงต้องขอยืมคำพูดของคุณซากาซิดะที่ว่า "หลังได้ความทรงจำกลับคืนมาแล้วค่อยลืมมันไปละ"

ต่อจากนี้ให้ความทรงจำน่าเศร้าเจือจางลงทุก ๆ วัน" และเมื่อ
ก้าวข้ามความเจ็บปวด โศกเศร้า และสับสนเหล่านั้นไปได้ เราจะ
ต้องเติบโตและแข็งแกร่งขึ้นอย่างแน่นอน

สำนักพิมพ์ลูมิขอมอบกำลังใจแต่ทุกคนผู้เผชิญเรื่องราว
ผ่าน อะพาร์ตเมนต์ความทรงจำของคุณซากาซิทะ เล่มนี้
ขอให้ก้าวข้ามเรื่องราวเหล่านั้นได้และเติบโตอย่างเข้มแข็งไป
ด้วยกัน

Lumi

הרשמה

สารบัญ

บทนำ	009
บทที่ 1 รักนี้อยู่ในฤดูร้อนครานี้	011
บทที่ 2 ขอพบเธออีกในชาตินี้	097
บทที่ 3 ต่อให้หลงลืมทุกอย่างจนหมดสิ้น	168
บทที่ 4 เคยเฝ้ามองทิวทัศน์เดียวกัน	235
บทส่งท้าย	303
ประวัตินักเขียน อินุจุ	308

הרשמה

บทนำ

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ลิ้มความทรงจำราวแปดสิบลีปีเปอร์เซ็นต์
และใช้ชีวิตโดยเติมเต็มความทรงจำอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือ
ไปเรื่อยๆ

หน้าอะพาร์ตเมนต์มีต้นซากุระหนึ่งต้น
ไม่ว่าฤดูไหน มันคอยเฝ้ามองฉัน บางทีมองอย่างเย็นชา
มนุษย์ดำเนินชีวิตโดยปล่อยให้ความทรงจำค่อยๆ เลือนหาย
เฉกเช่นเดียวกับดอกซากุระโปรยปรายจากต้น
ฉันพบเห็นผู้คนมากมายเผชิญปัญหาจากความทรงจำสูญหาย

หรือเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

-- หากการที่ฉันอยู่ที่นี่มีความหมาย

-- หากมีสิ่งใดที่ฉันทำได้

ได้แต่ปลงตกกับตัวเองที่ไม่อาจเริ่มลงมือทำว่า "เป็นซะอย่างนี้"
และแล้ววันนี้ฉันก็เหม่อมองต้นซากุระเช่นเคย

พอเห็นต้นซากุระที่ไร
ไม่รู้ทำไมถึงอยากร้องไห้ออกมา

บทที่ 1

รักนี้อยู่ในฤดูร้อนครานี้

ชิโอะโนะ ฮิคารุ (อายุสิบเจ็ดปี)

ผมเคยนึกว่าการสูญเสียความทรงจำไม่ใช่ปัญหาใหญ่

ผมสูญเสียความทรงจำในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา หากเทียบกับชีวิตที่ดำเนินต่ออีกยาวนาน นี่คงเป็นแค่ระยะเวลาสั้นๆ

ในวันปฐมนิเทศโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผมประสบอุบัติเหตุรถชน ทำให้สูญเสียความทรงจำช่วงก่อนและหลังจากนั้น

ปัญหาคือมีผลข้างเคียงเป็นอาการปวดหัว บางครั้งผมต้องทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวดร้าวกับโดนหนังยางรัดรอบหัวถึงขั้น

ทำให้ไปโรงเรียนไม่ได้

แต่มนุษย์เราเป็นสิ่งมีชีวิตที่ปรับตัวตามสภาพแวดล้อม หลังย้ายเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมปลายระบบการศึกษาทางไกล ผมใช้ชีวิตร่วมกับอาการดังกล่าวได้ดี

ในเมืองสงบสุขสุดขอบจังหวัดโอจิ ปีนี้ต้นซากุระในสวนของอะพาร์ตเมนต์ที่ผมอาศัยอยู่ตั้งแต่เกิดก็บานสะพรั่งเช่นเคย สายลมพัดพากลีบดอกไม้ร่วงตอนฝนตกให้ลอยหายไป ตอนนี้มีแต่ใบไม้เขียวข่มเต็มต้น ผู้คนไม่มองต้นซากุระอีกแล้ว ราวกับลืมสนิทว่ามันกำลังออกดอกอยู่ แบบนี้ไม่ต่างจากความจำเสื่อมหรือ

ไม่ใช่เรื่องใหญ่สักหน่อย ขณะย้ายกับตัวเองเช่นนั้น หัวปวดตุบขึ้นมาอีกครั้ง

"ฮิคารุ"

ตอนโดนเรียกชื่อ ผมกำลังเดินเหียงงูงพลาสติกจากร้านสะดวกซื้อเป็นวงกลม พอหันหลังกลับไป เห็นหนึ่งในกลุ่มนักเรียนชายมัธยมปลายสามคนโผล่ออกมาจากทางสี่แยกโบกมือให้ แม้ไกลจนเห็นหน้าไม่ชัด แต่รู้ว่าเป็นใครทันทีจากส่วนสูงและรูปร่าง

อ้อ ผมรีบก้าวทำต่อโดยไม่หยุดรอ แต่มีเสียงไล่หลังในทันใด

"ไฉนไหม ฮิคารุ เฮ้ย ชิโอะนะ ฮิคารุ!"

น่าอายจริง อย่าเรียกชื่อหลายครั้งแบบนี้สิ เสียงฝีเท้าดังตึกๆ ทำให้ผมถอดใจแล้วหยุดเดิน

"มีอะไร"

"เปล่า แค่คิดว่าเห็นคนคล้ายกับนายนะ แต่ไม่นึกว่าเป็นฮิคารุ
จริงๆ"

คนที่ยิ้มสบายใจเจ็บโดยไม่หอบสักระยะชื่อว่าชิมะ ซาโตชิ
เพื่อนสมัยประถม หรือเรียกว่าเป็นเพื่อนซี้ก็ได้ เขากอดไหล่ผมเข้า
อย่างจ้องจ้องใส่ไอศกรีมที่ผมเพิ่งซื้อเกือบหลุดมือ

"ปกติกลับอีกทางไม่ใช่เหรอ ไม่เห็นต้องอ้อมมาทางนี้ก็ได้"

ผมบอกว่า "ร้อน" แล้วดันตัวเขาออก

"โห เย็นชาจัง นี่เพื่อนฉันเป็นคนหรือน้ำแข็งวะ"

ซาโตชิแหงนมองฟ้าพลางคร่ำครวญแบบเกินจริง เขาสังกัด
ชมรมเบสบอล แต่ดูแล้วชมรมการละครอาจเหมาะกว่า

สมัยประถมผมตัวสูงกว่าเขาแท้ๆ แต่โดนแซงตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้
แถมเขาสูงขึ้นเรื่อยๆ ทุกปี ร่างกายที่ผ่านการฝึกฝนจากชมรมกำยำ
ขึ้นเช่นกัน

ทั้งที่ตอนนี้ยังเป็นเดือนมิถุนายน แต่ผิวคล้ำแดดราวกับช่วง
กลางฤดูร้อน ทำให้ฟันขาวดูเด่นขึ้น เส้นผมยาวกว่าครั้งก่อนที่เจอกัน
มาก ถ้ายาวอีกนิดน่าจะแสบผมได้ ดูเหมือนว่าตลอดช่วงมัธยมศึกษา
ปีที่สี่ เขาต้องโกนผมตามธรรมเนียมเก่าแก่ของชมรมเบสบอล -- พุด
ง่ายๆ คือก้มหน้าก้มตาทำตามคำสั่งรุ่นพี่ คุณๆ ว่าตอนเล่าเรื่องนั้นให้
ผมฟัง เขาแหงนหน้าโอดครวญใส่ท้องฟ้าเหมือนกัน

"หายากนะที่ฮิคารุจะออกนอกบ้านแบบนี้ อ๊ะ วันนี้เป็นวัน

สกุलगสิงเหรอ"

ซาโตชิใช้นิ้วสะกิดกระเป่าเป็นนักเรียนบนหลังผม ปกติผมเรียนออนไลน์ แต่เนื่องจากมีคาบเรียนแบบเจอหน้าโดยตรงที่เรียกว่า "สกุलगสิง" เดือนละครั้งจึงต้องไปโรงเรียน วันนี้คือวันดังกล่าว

"นาน ๆ ที่มีสกุलगสิง แต่ยังคงเจอซาโตชิตอนซากกลับแบบนี้ โศกนาฏกรรมชัดๆ"

"พูดอะไรของนาย ต้องเรียกว่าสุขนานาฏกรรม ไม่สิ ภาพประวัติศาสตร์ชวนจดจำต่างหากเล่า"

ซาโตชิเล่นมุกคล่องจองที่หากเซกสเปียร์ได้ยื่นเข้าคงหัวเสีย จากนั้นก้มดูถุงร้านสะดวกซื้อ

"ไอติมถ้วยอีกแล้วอะ"

"คนมันชอบนี่หว่า"

ผมกินไอศกรีมโดยไม่สนฤดูกาลตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว ถึงแม้ชอบบ่นใส่ แต่ผมหยุดไม่ได้จริงๆ ทุกครั้งที่ไอศกรีมถ้วยขนาดพกพาออกกรสใหม่ ผมต้องซื้อมาลองชิมเสมอ

"แล้วสกุलगสิงเป็นยังไงบ้าง มีเพื่อนหรือยัง"

"นายคิดจะถามคำถามเดิมอีกกี่ครั้งเนี่ย ฉันจะเป็นเพื่อนกับคนที่เจอหน้าแค่เดือนละครั้งได้ยังไง เอาเถอะ ตอนอยู่โรงเรียนก็ได้คุยกับคนอื่นบ้างนิดหน่อย"

ประโยคสุดท้ายไม่ใช่เรื่องจริง ผมไม่ถนัดเข้าหาผู้คน เลยอยู่อย่างโดดเดี่ยวในห้อง เพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ แลกช่องทางติดต่อกัน

พวกคนอายุมากกว่าไปเที่ยวคาราโอเกะหลังเลิกเรียนกันด้วย พวกเขาเคยชวนผมอยู่ครั้งหนึ่ง แต่หลังผมหนีออกมาได้แบบงงๆ ก็ไม่มีใครเอ่ยปากชวนอีกเลย

"นายมีฉันเป็นเพื่อนอยู่ทั้งคนไหน อะ คาสึมิด้วย ถ้าไม่นับยัยนั้นเดี่ยวโดนโกรธอีก"

ทั้งที่ไม่มีทางที่เจ้าตัวจะได้ยิน แต่ซาโตซึก็กวาดตามองรอบบริเวณ โคงะ คาสึมิเป็นคนแสดงความคิดเห็นออกมาชัดเจนแต่ไหนแต่ไร ทว่าผมติดใจกับคำพูดเมื่อก็มากกว่า

"ฮิคาริเป็นเพื่อนเหมือนกันนะ"

มิตซึฮิ ฮิคาริ ทุกครั้งที่เอ่ยชื่อนี้ทำให้หัวใจบอบช้ำขึ้นมา กระทั่งเมสซีเทาที่บิทมราวกับฝนจะตกลงมาได้ทุกเมื่อยังดูอ่อนโยนอย่างน่าประหลาด

"แหงอยู่แล้วฮิคาริเป็นเพื่อน ฉันหมายถึงกลุ่มโทโยนัน -- "

โทโยนันเป็นชื่อย่อของโรงเรียนเอกชนมัธยมปลายโทโยเบมินามิ ทั้งที่ทุกคนเคยตั้งเป้าหมายว่าจะเข้าโรงเรียนมัธยมปลายแห่งเดียวกัน แต่ปรากฏว่ามีแค่ฮิคาริที่ย้ายไปเรียนต่อโรงเรียนมัธยมปลายโนโตเกียว เพราะพ่อแม่ย้ายที่ทำงาน เอาเข้าจริงผมย้ายมาเรียนโรงเรียนระบบการศึกษาทางไกลตอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ดังนั้น ถ้าจะพูดให้ถูกละก็ผมเป็น "อดีตสมาชิกกลุ่มโทโยนัน" เหมือนฮิคาริ

ซาโตซึกะรู้ตัวเช่นกัน เขาขยับปากมูบมิบ จากนั้นพูดดังขึ้นด้วยน้ำเสียงร่าเริงว่า

"สรุปได้ว่ามิตรภาพของพวกเราสี่คนจะคงอยู่ตลอดไป!"

"ครับ ๆ"

"เพราะฉันขอกินไอติมหน่อยดิ"

"ซื้อกินเองเหอะ"

ระหว่างคุยเล่นกัน เราเดินมาถึงเนินลาดลง มองจากที่สูงลงไปเห็นภาพเมืองปกคลุมด้วยสีเขียวขจี มีภูเขานอนขวางอยู่ไกลๆ ดังภาพวาดสีหมึก เมืองนี้เงียบสงบ แตกต่างจากเมืองใหญ่อย่างนาโงยะแม้อยู่ในจังหวัดโอจิเหมือนกัน

มองเห็นต้นซากุระขนาดใหญ่ในอะพาร์ตเมนต์ที่ผมอาศัยอยู่ได้จากไกลๆ

พอเห็นต้นซากุระที่ไร ไม่รู้ทำไมถึงอยากร้องให้ออกมา

ในฤดูใบไม้ผลิที่มันผลิดอกบานสะพรั่งดูสวยก็จริง แต่ทิวทัศน์ใบไม้สีเขียวข่มที่สลับไปมาในฤดูร้อน หรือใบไม้แห้งร่วงโรยในฤดูใบไม้ร่วง หรือกิ่งก้านลำต้นดูเย็นเยือกในฤดูหนาวนั้น ผมชอบหมด ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าทำไมถึงอยากร้องให้ทั้งที่ชอบขนาดนี้

ซาโตชิหรีตามองแล้วยกนิ้วสากลๆ ขึ้นไปทางต้นซากุระ

"ต้นซากุระที่อะพาร์ตเมนต์ของฮิคารุเด่นสุด ๆ เลย พอถึงฤดูใบไม้ผลิที่โรกกลายเป็นสีชมพูชมพู จริงลิ ผู้หญิงคนนั้นที่เป็นผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์ เอ่อ..."

"คุณซากาซึตะใช่ไหม"

"ใช่ คุณซากาซึตะ ฉันเห็นเขายืนเหม่อใต้ต้นซากุระตอนเดิน

ผ่านหน้าอะพาร์ตเมนต์ก่อนหน้านี้ ทำเอาตกใจหมด นึกว่าเจอผีซะอีก เขาเป็นอะไรหรือเปลววะ"

คุณซากาชิตะเป็นผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์ อาศัยอยู่ในห้อง 101 ไม่ทราบชื่อเจ้าตัว อายุน่าจะราวๆ สามสิบต้นๆ มักสวมเสื้อและกางเกงสเวตเตอร์สีเทาเก่าๆ ใส่รองเท้าแตะในฤดูหนาว ผมยวประปากกระเซอะกระเซิง และไม่แต่งหน้า แถมยังหน้าตาย ไม่เป็นมิตร

"ช่างเรื่องคนอื่นเถอะ"

ผมพูดเช่นนั้นแม้ไม่มีความจำเป็นต้องแก้ต่าง ทันใดนั้น ซาโดชิ ล้วงแขนกรำแดดเข้าไปในถุงร้านสะดวกซื้อ คคว้าไอศกรีมหนึ่งถ้วย จากนั้นล้วงเหรียญหนึ่งร้อยเยนออกจากกระเป๋ากางเกงแล้วยัดใส่มือผมแทน *เดี๋ยวลี แคร่ร้อยเยนไม่พอหรอกนะ*

"นี่ อีคารุ"

โทนเสียงเขาดำลง ร่างกายผมเกร็งขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว นี่คือสัญญาณว่าซาโดชิกำลังจะพูดเรื่องจริงจัง

"ยังไม่หายจากโรคความจำเสื่อมอีกหรือ"

"ไม่เชิงหายดีหรอก นึกยังงี้ก็นึกไม่ออกอยู่ดีนะ พอพยายามนึกทีไร ปวดหัวทุกที"

ผมพยายามพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ ซาโดชิตอบว่า "อ้อ" เหมือนไม่ได้คิดมากเช่นกัน

"งั้นไม่ต้องนึกออกก็ได้มั้ง ถ้าจำตอนเกิดอุบัติเหตุได้ขึ้นมา คงน่าขบถอยู่นะ"

"ซาโตชิขาดเจ็บแค่นี้คนเดียวเองนี่ น่าอิจฉาซะจริง"

"แสดงว่าการออกกำลังกายสม่ำเสมอเป็นเรื่องสำคัญ
ถ้าอิคารุสนใจ เราไปวิ่งด้วยกัน ลืมไป นายไม่ออกกำลังกายนี่หว่า"

หลังถามเองตอบเองเสร็จสรรพ ซาโตชิชูไอศกรีมถ้วยขึ้นมา

"ขอบใจสำหรับเจ้านี่นะ เดี่ยวไว้สอบปลายภาคเสร็จเมื่อไหร่
ฉันกับคาซึมิจะไปเที่ยวบ้านนายอีก"

"ไม่ต้องมาหรอกน่า นัดเจอกันที่สถานี่ไม่ดีกว่าหรือ"

"ไม่ได้ๆ ถ้านัดกันข้างนอก นายก็ไม่มานะสิ วันสุดท้ายมีสอบ
แค่ครึ่งวันด้วย เขาเป็นวันนั้นแล้วกัน จังไว้เจอกันใหม่"

ซาโตชิวิ่งย้อนกลับทางเดิมโดยไม่รอฟังคำตอบจากผม คงไป
รวมกลุ่มกับพวกนักเรียนโทโยนั้นเมื่อครู่ สมัยก่อนเราสี่คนตัวติดกัน
เสมอ แต่ตอนนี้ต้องนัดหมายล่วงหน้าถึงจะได้เจอ อิคาริจำเป็นต้อง
ย้ายบ้านจึงถือว่าช่วยไม่ได้ ส่วนผมเหมือนถอนตัวออกจากกลุ่ม
ด้วยความสมัครใจเสียมากกว่า...

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ผมกลับรู้สึกว่าคุณพวกเขาทอดทิ้งมาตลอด

"มนุษย์เราคิดเองเออเองเก่งจริง"

ขณะเดินลงเนินพร้อมถุงใส่ไอศกรีมที่หายไปหนึ่งถ้วย กำแพง
อิฐบล็อกเก่าเตี้ยๆ ก็ปรากฏให้เห็นทางซ้ายมือ พอเดินเข้าไปข้างใน
อาคารอะพาร์ตเมนต์ทอดตัวลึกอยู่ด้านซ้าย หลังอาคารมีลานจอดรถ
เปิดโล่ง วัชพืชยาวเพื่อยกทะเลพุ้นคอนกรีตทั่วบริเวณ ห้วมุม
มีใบปลิวและขวดพลาสติกที่ถูกทิ้งให้ตากลมตากฝนมาหลายเดือน

ได้ยินว่าอะพาร์ตเมนต์โครงสร้างไม้สองชั้นแห่งนี้สร้างมานานสามสิบปีแล้ว ผนังที่แต่เดิมคงเคยเป็นสีขาวกลายเป็นสีดำราวกับโดนพ่นน้ำหมึกใส่ บันไดเหล็กสนิมชรอระ อาคารมีห้องทั้งหมดแปดห้อง แต่ครึ่งหนึ่งเป็นห้องว่างมาพักใหญ่ ผมแปลกใจที่อะพาร์ตเมนต์ดำเนินกิจการได้ในสภาพนี้ ขนาดแม่ยังบอกว่า "สักวันหนึ่งอาจโดนทุบทิ้งก็ได้"

ชื่ออะพาร์ตเมนต์คือ "เมมัวร์" ฟังดูเหมือนชื่อร้านกาแฟ
"เหวอ..."

ผมเผลอสั่งเสียงออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจเพราะเห็นคุณซากาซิตะนั่งอยู่บนบันไดทางขึ้นชั้นสองซึ่งอยู่ลึกสุดตรงหน้าห้อง 101 เธอสวมชุดสเวตเตอร์เช่นเคย นั่งมองต้นซากุระนึ่งๆ ราวกับรูปปั้น

ผมอยู่ห้อง 204 จึงจำเป็นต้องขึ้นบันได

ผมตั้งใจเดินเสียงดังไปจนถึงตู้ไปรษณีย์ส่วนรวมซึ่งอยู่ใต้บันได แต่ไม่มีวีแววว่าเธอจะลุกขึ้น

ช่วยไม่ได้แฮะ ผมถอนใจ หยิบไบปลิวร้านพิชช้ายัดใส่ถุงร้านสะดวกซื้อแล้วเดินตรงไปยังบันได

คุณซากาซิตะคงไม่สังเกตเห็นผม เธอยังคงเหม่อมองต้นซากุระคอเสื้อสเวตเตอร์ทรงโอเวอร์ไซส์ย้วยจนแผ่กว้าง

ผมก้าวขึ้นบันได

"สะ...สวัสดีครับ"

จากนั้นกล่าวทักทายแบบติดๆ ขัดๆ เธอหันหน้ามาทางผม

ช้าๆ มองผมด้วยแววตาเหม่อลอยแล้วผงกหัวให้เล็กน้อยในระดับที่บอกไม่ถูกว่าทำจริงหรือเปล่า หลายวินาทีต่อมา ในที่สุดเธอเขยื้อนตัวหลบไปตรงริมชั้นบันได ผมจึงเดินผ่านแล้วขึ้นไปชั้นสอง

ผมรู้ตัวเหมือนกันว่าตัวเองไม่เป็นมิตรเท่าไรนัก แต่ยังดีกว่าคุณซากาซึตะ เธออยู่หน้าอะพาร์ตเมนต์เป็นประจำ แต่ไม่เห็นทำหน้าที่สมกับตำแหน่งผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์เลย วัชพืชรอบต้นซากุระโตเอาๆ หลอดไฟในอาคารก็มีแมงมุมมาทำรัง

คุณซากาซึตะน่าจะเป็นผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์ที่ย้ายมาอยู่ห้อง 101 ราวสามปีก่อน ผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์คนก่อนหน้านั้นสวย แฉมเป็นมิตรกว่าเยอะ...

ผมเดินลึกเข้าไปตามทางชั้นสอง ได้ยินเสียงโทรทัศน์เล็ดลอดผ่านประตูบานบางๆ ไม่ใช่ว่าวันนี้แม่บอกว่าหยุดงานหรอกหรือ

พอเปิดประตู แม่กำลังเดินวนไปมาภายในห้องแคบๆ พลังทักทายผมว่า "ยินดีต้อนรับกลับจ้ะ" แล้วหยุดเดินทันที

"อ้าว เมื่อก็แม่หาอะไรอยู่นะ..."

แม่จ้องฝ่ามือตัวเองแล้วเอียงคอช้าๆ

"แล้วผมจะรู้มัยเนี่ย...หาสมาร์ตโฟนหรือเปล่า"

ผมเปิดประตูช่องแช่แข็งของตู้เย็นออก ไอเย็นปะทะใบหน้าร้อนผ่าวทำให้รู้สึกดี แม้วันนี้มีเมฆครึ้ม แต่เค้านางฤดูร้อนเริ่มชัดเจขึ้นทุกวัน

"สมาร์ตโฟนเหรอ อ๊ะ! ใช่ๆ แม่หาสมาร์ตโฟนอยู่จริงๆ ด้วย"

แม่วิ่งตืดตังกลับเข้าห้องตัวเอง

ผมอาศัยอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์แห่งนี้ตั้งแต่เกิด ผังห้องแบบ 2 ดีเค¹ แต่พื้นที่ห้องรับประทานอาหารกว้างทีเดียว จะบอกว่าเป็น ผังห้องแบบ 2 แอลดีเค² ก็ยังได้ ส่วนค่าเช่าแม่บอกว่า "ถูกอย่างไม่น่าเชื่อ" ถึงอย่างนั้น ที่นี้มีผู้เช่าอยู่เพียงครั้งเดียว น่าแปลกใจจริงๆ

หลังเจอสมาร์ตโฟน แม่เดินกลับมาด้วยใบหน้าพึงพอใจ จากนั้นปิดโทรทัศน์ด้วยรีโมต

ถ้าจำไม่ผิด ปีนี้แม่อายุสี่สิบห้า ไม่สิ...สี่สิบสี่มั้ง ไว้ผมสันไม่ต่างจากเมื่อก่อน รูปร่างกลมเหมือนเดิม แต่ผมไม่บอกเรื่องหลังกับท่านหรรอก แม่เป็นคนร่าเริง สดใส และซุ่มซาม นิสัยชั่วตรงข้ามกับผม แม่ทำงานเป็นพยาบาลอยู่ในโรงพยาบาลทั่วไป เนื่องจากทำงานเป็นกะ ในแต่ละเดือนจึงต้องทำงานกะกลางคืนเป็นบางครั้ง

"ไม่ใช่ว่าวันนี้หยุดงานหรรอกหรือ"

ผมล้างมือโดยที่ยังสะพายกระเป๋าเป็นนักเรียนอยู่

"หยุดงานนะสิ!"

แม่พองแค้นด้วยความไม่พอใจ

"คนกะกลางคืนกลางงานกะกันหัน เลยถูกขอให้ไปช่วยทำงานแทนซะได้ เอ้อ ทำไมวันนี้แม่ไม่ไปดูหนังนะ จะได้ไม่เห็นเวลาที่ทำงาน

¹ 2DK ห้องชุดที่ประกอบด้วยสองห้องนอน และมีห้องนั่งเล่นกับห้องครัวอย่างละห้อง

² 2LDK แบบเดียวกับห้อง 2 ดีเค แต่มีห้องรับประทานอาหารเพิ่ม

โทรมา"

"กะกลางคืนเริ่มแล้วไม่ใช่หรอ"

เวลาทำงานกะกลางคืนคือห้าโมงเย็นถึงเก้าโมงเช้าวันถัดไป
ผมจำเวลาเข้าทำงานของทั้งสองกะได้

"คนกะกลางวันทำงานล่วงเวลารออยู่นะ มื้อเย็นเป็นข้าวผัดนะ
อ๊ะ อย่ากินไอติมมากเกินไปเชียวนะ ว่าแต่สกุลสิงเป็นยังไงบ้าง"

"เรื่อย ๆ" ผมตอบคลุมเครือแล้วนั่งบนโซฟา ไขว่คว้ากินไอศกรีม
หลังอาบน้ำแล้วกัน

"เรื่อย ๆ เท่ากับว่า...อืม ไม่แย่นะ"

ตีความในแง่ดีสมกับเป็นแม่ ขณะแม่เดินไปหน้าบ้านเพื่อ
เตรียมตัวออกไปข้างนอก จู่ ๆ ก็พูดขึ้นมาว่า "จริงสิ" แล้วหันหน้า
กลับมา

"สัปดาห์หน้าแม่ติดประชุมด่วน ลูกไปหาหมอดตามนัดเอง
คนเดียวได้ไหม"

"สบายมาก ช่วงหลัง ๆ ผมไปเองคนเดียวตลอดนั่นแหละ"

"จริงหรอ ขอโทษด้วยนะ งั้นดูแลตัวเองดี ๆ แล้วกัน แม่ไป
ทำงานก่อนนะ"

หลังยื่นส่งแม่ผู้กระวีกระวาดออกจากบ้าน ผมลือกกุญแจ
จากด้านใน ยังไม่ทันหย่อนก้นลงบนโซฟาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าแม่
เดินกลับมา หลังแม่บิดลูกบิดประตูตามด้วยเสียงพิมพ์ว่า "อ้าว
นี่เราลือกกุญแจแล้วหรอ" เสียงฝีเท้าก็ห่างออกไปอีกครั้ง

เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเป็นประจำ

ผ้าเช็ดตัวสองผืนที่ลืมหืมเข้ามายังแขวนอยู่บนราวตากผ้า
ตรงระเบียง พอผมเปิดหน้าต่าง สายลมอุ่น ๆ ก็พัดโดนผมหน้าม้า
ที่เริ่มยาว

ผมชินกับการอยู่ตัวคนเดียวในยามค่ำคืนแล้ว แคมไม่ได้อยู่
ในวัยซี้เหงาแล้วด้วย

ห้องโล่ง ๆ ห้องนี้อัดแน่นไปด้วยความทรงจำตั้งแต่จำความได้
แต่มีบุคคลหนึ่งที่หายไป นั่นคือพ่อ

พ่อแม่หย่ากันตอนฤดูร้อนสมัยผมอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สาม
ผมมีลางสังหรณ์ว่าจะเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว จำได้ว่ารู้สึกสบายใจด้วยซ้ำ
ที่ไม่ต้องเห็นทั้งสองคนทำหน้าบึ้งตึงใส่กัน

หลังจากวันนั้นผมไม่เจอพ่ออีกเลย

ผมตั้งใจปิดผนึกความทรงจำเกี่ยวกับพ่อและพยายามไม่นึกถึง
ต่างจากความทรงจำที่สูญเสียไปเพราะความจำเสื่อม

ความทรงจำของมนุษย์เราเอาแน่เอานอนไม่ได้ หากลืมหืมไป
ก็เหมือนว่ามันไม่เคยมีอยู่แต่แรก แม้คิดว่าจำได้ แต่บางส่วนอาจ
หายไปหรือถูกสร้างทับใหม่โดยไม่ได้ตั้งใจ น้อยครั้งที่ความทรงจำ
จะตรงกับเหตุการณ์ส่วนใหญ่ในอดีตอย่างสมบูรณ์แบบ

ตอนนี้ผมจำหน้าพ่อไม่ได้แล้ว ช่วงแรก ๆ แม่เคยพยายามให้
ผมกับพ่อเจอหน้ากันเป็นบางครั้ง แต่หลายปีมานี้แม่ไม่พูดถึงเรื่อง
นัดเจออีกเลย

ผมไม่อยากเจอเป็นพิเศษหรอก พ่อคงไม่อยากเจอผม
เหมือนกัน

เพราะผมเป็นสาเหตุที่ทั้งสองแยกทางกัน

หลังอาบน้ำเสร็จ ผมกินไอศกรีมฟลาวเชดไลน์ฮาชิคาริ

ไอติมอร่อยจัง

ผมส่งข้อความเรื่อยเปื่อยแบบนี้อยู่เสมอ
ผ่านไปไม่นานมีสัญลักษณ์ขึ้นว่าอ่านแล้ว

เดินเหวี่ยงถุงร้านสะดวกซื้อกลับบ้านอีกแล้วสิท่า

ข้อความตอบกลับจากฮิคาริแสดงผล เพียงแค่นี้บรรยาภาศ
โดยรวมก็ดูผ่อนคลายลง

หมุนไอติมแล้วอร่อยกว่านะ

พัวนายพูดแบบนี้มาตั้งนาน แต่ไม่เคยเห็นกับตาเลย มันอร่อย
จริงหรือ

เธอกำลังหวั่นไหวอย่างเอือมระอาอยู่แน่ๆ จังหวะเดียวกับที่ผมส่งสติ๊กเกอร์รูปแมวถือป้าย "เหงอยู่แล้ว" ข้อความถัดไปก็ปรากฏขึ้น

สกุลสิงเป็นไบบ้า

แม้เป็นคำถามรอบที่สามของวัน แต่พอเป็นอีคาริ ผมเล่าตามความรู้สึกได้อย่างซื่อตรง

มีคนหลายรุ่นเลย ทุกคนใจดี แต่ฉันคุยกับคนไม่เก่ง ตอบกลับได้ไม่ค่อยดีเท่าไร บอกตามตรงว่าหวั่นไหวกระเทียมลึบ

ยัยดีกว่าคนพูดมากละกัน เสน่ห์ของอีการุคือเป็นคนเวียบๆ นี่แหละ

อีคาริยอมรับในตัวผมแบบนี้มาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว ไม่ว่าจะตอนโดนครูดุ ตอนพ่อแม่หย่ากัน หรือตอนตัดสินใจย้ายไปโรงเรียนระบบการศึกษาทางไกล

ผมรู้สึกชื่นชมมาจนถึงสติ๊กเกอร์ "ขอบคุณนะ" กลับไป

การติดต่อที่จบลงหลังแลกเปลี่ยนไม่กี่ข้อความในทุกๆ วัน ดำเนินต่อเนื่องมาตั้งแต่สมัยพวกเรายู่ชั้นประถม

ตั้งแต่เมื่อไรกันที่ผมเริ่มสนใจอีคาริขึ้นมา ดูเหมือนว่าความ

รู้สึกจะทวีคูณขึ้นหลังจากอิคาริย้ายบ้านไปโตเกียว

ผมกินไอศกรีมที่เริ่มละลาย มันอ่อนนุ่มและหวานกว่า
เมื่อสักครู่ ทั้งยังติดขมเล็กน้อย

ผมไม่ถูกชะตา กับแพทย์เจ้าของไข้ ทั้งที่นามสกุลอิโนกูมะฟังดูเหมือน
สาบสูญ^๓ แต่หน้าตาเป็นพวกอัจฉริยะ ทรงผมแสกเจ็ดสิบต่อสามสิบ
สวมแว่นดากรอบดำ รูปร่างผอม ตัวสูง เลื้อยเชิดได้ชุดกาวนไม่มีรอยยับ
แม้แต่รอยเดียว แต่ปล่อยยให้คางมีหนวดครีမ်ตลอด อายุเป็นปริศนา
ภายนอกเหมือนอยู่ในช่วงอายุสี่สิบ แต่จากสภาพผิวก็เห็นเป็นคนวัย
สามสิบได้เช่นกัน

เมื่อหลายปีก่อนคุณอิโนกูมะลาออกจากโรงพยาบาลทั่วไป
ที่แม่ผมทำงานอยู่ แล้วก่อตั้ง "คลินิกความจำอิโนกูมะ" ซึ่งดูแลผู้ป่วย
ที่มีอาการความจำผิดปกติหรือความจำเสื่อมโดยเฉพาะ อาคารโตน
สีขาวดูสวยงาม ตกแต่งภายในด้วยไฟสลัวไฟซ่อนหลายจุด พยาบาล
ทุกคนใจดี แต่ผู้ป่วยส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุที่มีปัญหาภาวะสมองเสื่อม
คุณอิโนกูมะให้แพทย์คนอื่นดูแลผู้ป่วยเหล่านั้น ส่วนเขาดูแลแต่ผู้ป่วย
ที่มีปัญหาเรื่องความจำโดยเฉพาะ ผมเป็นหนึ่งในผู้ป่วยของเขา

คุณอิโนกูมะพินิจภาพซีทีสแกนสมองของผมจนแทบพรุน
ในห้องตรวจตั้งแต่เมื่อครู่ ผมไม่มีอะไรทำจึงสังเกตใบหน้าด้านข้าง

^๓อิโน แปลว่า หมูป่า และกุ่มะ แปลว่า หมี

ของเขา ดวงตาคมกริบคู้แน่นดูอ่อนโยนขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อไม่ได้มองลอดเลนส์แว่นตา ถ้าลดปริมาณแสงที่ใส่แบบกะไม่ให้มีบอยผมหลุดลั่นลงบ้าง บรรยากาศรอบตัวเขาคงผ่อนคลายกว่านี้ แถมน่าจะโกนหนวดออกด้วย

"ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเป็นพิเศษนะครับ"

คุณอิโนกูมะใช้นิ้วชี้ต้นกลางแว่นขึ้นพลาจเบนสายตาจากคอมพิวเตอร์มาทางผม

"มีความเปลี่ยนแปลงกับความทรงจำช่วงที่หายไปบ้างไหมครับ"

"ไม่มีครับ เหมือนเดิม"

"นี่เรื่องอะไรออกใหม่ครับ"

"นี่ไม่ออกเลยครับ"

ทุกครั้งที่คุยกับคุณอิโนกูมะในคลินิก ผมรู้สึกเหมือนโดนสอบปากคำราวกับถูกกล่าวโทษว่าทำไมถึงนี่ไม่ออกสักที

"งั้นเหอะครับ" คุณอิโนกูมะหันเข้าหาคอมพิวเตอร์แล้วเริ่มพรมนิ้วบนแป้นพิมพ์

"ตอนเข้ารับการรักษาช่วงแรกๆ คุณมีอาการปวดหัวรุนแรง แต่ช่วงนี้อาการสงบดีใช่ไหมครับ"

"ครับ ประมาณนั้น..."

ผมจึงมา ความรู้สึกอยากกลับบ้านพรั่งพรูขึ้นมา

"อุบัติเหตุเกิดเมื่อเดือนเมษายนปีที่แล้ว ตอนนี้เป็นกรกฎาคม ผ่านมาเกินหนึ่งปีแล้วนะครับ การเกิดภาวะความจำเสื่อมจากอุบัติเหตุ

 LUMI Publishing

 lumi_publishing

 @LUMI_Publishing

 lumi_publishing

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่ออานันมีบุ๊คส์

 0-2662-3000 กด 1

 Nanmeebooks Fan

 @nanmeebooks

 www.nanmeebooks.com